

7

V PLAYALINDĚ NA FLORIDĚ nedaleko mysu Canaveral je krásný dubnový den. Píše se rok 2026 a jen pár lidí v davu na východní straně zátoky Max Hoeck Back Creek má na obličejích roušky. Většinou jsou staří a těžko se zbavují jednou získaného zvyku. Koronavirus je stále tady, jako host na večírku, kterému se nechce domů, a i když se mnozí obávají, že zmutuje, takže vakcína bude k ničemu, v této chvíli je boj s ním nerozhodný.

Část lidí – opět většinou ti starší, kterým už zrak neslouží jako kdysi – má dalekohledy, ale většina ne. Na startovací rampě Playalinda stojí největší raketa s lidskou posádkou, která kdy odstartovala z matičky

Země; při plném naložení váží 2 miliony kilogramů, takže má plné právo nazývat se Eagle-19 Heavy. Posledních patnáct metrů z její stovacetimetrové výšky zahaluje mlžná pára, i ti, kterým slábne zrak, ale zvládnou přečíst tři písmena na boku kosmické lodi:

T

E

T

A ti, kteří také dobře slyší, dokážou zachytit začátek potlesku. Jeden muž – dost starý, aby si mohl pamatovat praskající hlas Neila Armstronga sdělující světu, že Orel přistál – se se slzami v očích a husí kůží na opálených hubených pažích otočí ke své ženě. Ten starý muž se jmenuje Douglas „Dusty“ Brigham. Jeho manželkou je Sheila Brighamová. Před deseti lety odešli na odpočinek do města Destin, pocházejí ale z Castle Rocku ve státě Maine. Sheila kdysi pracovala jako dispečerka v kanceláři šerifa.

Ze startovacího zařízení společnosti Tet Corporation vzdáleného půldruhého kilometru se stále ozývá potlesk. Dustymu a Sheile zní slabě, za potokem ale musí být mnohem hlasitější, protože ze svého ranního odpočívadla se v bílém oblaku připomínajícím krajku zvednou volavky.

POSLEDNÍ ÚKOL PRO GWENDY

„Jsou na cestě,“ říká Dusty ženě, kterou si vzal před dvaapadesáti lety.

„Bůh žehnej našemu děvčeti,“ řekne Sheila a pokřičuje se. „Bůh žehnej naší Gwendy.“

RICHARD CHIZMAR

2

OSM MUŽŮ A DVĚ ŽENY KRÁČÍ v řadě podél pravé stěny řídicího střediska Tet. Chrání je stěna z plexiskla, protože posledních dvanáct dnů byli v karanténě. Technici se zvedají zpoza počítačů a tleskají. To je tradice, dnes ale také provolávají slávu. Další potlesk a jásos spustí o chvíli později patnáct set zaměstnanců Tet (nášivky na košilích, bundách a kombinézách je identifikují jako raketové piloty) venku. Každá vesmírná mise s lidskou posádkou je událost, ale tahle je obzvlášť výjimečná.

Druhá od konce jde žena s dlouhými, teď již šedivými vlasy svázanými do culíku ukrytého z větší části pod vysokým límcem přetlakového skafandru. Tvář

má hladkou a stále krásnou, i když se jí kolem očí a v koutcích úst už objevují jemné vrásky. Jmenuje se Gwendy Petersonová, je jí čtyřiašedesát a za necelou hodinu se stane první úřadující americkou senátorkou, která vzlétne v raketě k nové vesmírné stanici MF-1. (Mezi Gwendyinyými politickými kolegy se najdou cynici, kteří rádi říkají, že MF ve skutečnosti znamená člověka provádějícího jistý incestní sexuální akt, ale skutečný význam je „Many Flags“ čili mnoho vlajek).

Helmy si posádka prozatím jen nese a devět z nich má volnou jednu ruku, jíž mávají a děkují tak za výkřiky, které je vyprovází. Gwendy – technicky vzato členka posádky – mávat nemůže, pokud tak nechce činit malým ocelovým kufříkem, který drží v druhé ruce. A to nechce.

Místo mávání volá: „Milujeme vás a děkujeme! Tohle je další krok ke hvězdám!“

Jásot a potlesk se zdvojnásobí. Někdo vykřikne: „Gwendy na prezidentku!“. Několik dalších lidí se toho chytí, ale není jich moc. Gwendy je populární, ale ne *tak* moc, zejména ne na Floridě, která v posledních volbách (opět) zčervenala.

Posádka vyjde z budovy a nastoupí do vozu se třemi vagony, který je odveze k raketě Eagle Heavy. Gwendy

se musí zaklonit až k vyztuženému límci svého skafandru, aby viděla její špičku. *Opravdu v tom poletím tam nahoru?* ptá se sama sebe a není to poprvé.

Ze sedadla vedle ní se k ní nakloní vysoký nazrzlý biolog jejich týmu. Tiše jí zašeptá. „Ještě máš čas vy-couvovat. Nikdo by si o tobě nemyslel nic špatného.“

Gwendy se zasměje. Zní to nervózně a příliš ostře. „Jestli tomu věříš, tak musíš věřit i na Santa Clause a vílu Zubničku.“

„No dobře,“ opáčí on, „ale neřeš, co si lidi pomyslí. Jestli si představuješ, že po zažehnutí motorů začneš vyšilovat a křičet: ‚Počkejte, zastavte, já jsem si to rozmyslela,‘ tak se na to vykašli rovnou. Protože jakmile jsou motory v chodu, už není cesty zpět a nikdo nepotřebuje mít na palubě panikařícího politika. Nebo panikařícího miliardáře, když na to přijde.“ Pohlédne k vagonu před nimi, kde nějaký muž něco hučí do velitele operačního týmu. V bílém přetlakovém obleku se ten muž podobá figurce Pillsbury Doughboy.

Vůz se třemi vagony se rozjede. Na cestu jim tleskají muži a ženy v kombinézách. Gwendy odloží ocelový kufr a pevně ho svírá mezi nohama. Teď už může zamávat.

„Budu v pohodě.“ Není si tím úplně jistá, ale říká

si, že musí. Prostě *musí*. Kvůli tomu kufříku. Z obou stran je na něm červeným písmem vyvedený nápis TAJNÉ. „A ty?“

Biolog se na ni usměje a Gwendy si uvědomí, že si nepamatuje jeho jméno. Poslední čtyři týdny byl jejím tréninkovým partnerem, jen před pár minutami si navzájem zkontrolovali obleky, než opustili zadržovací prostor, ale ona si nemůže vzpomenout, jak se jmenuje. Je to ND, jak by řekla její zesnulá matka: ne dobré.

„Budu dobrej. Tohle je moje třetí cesta, a až raketa začne stoupat a ucítím přetížení? Mluvím jen za sebe, ale je to ten nejlepší orgáč, jakej jsem kdy zažil.“

„Dík, že ses svěřil,“ řekne Gwendy. „Dám pozor, abych to neopomněla napsat do první zprávy tam dolů.“ Tam dole, tak říkají Zemi. To si pamatuje, ale jak se jmenuje ten zatracený biochlap?

V kapse svetru má zápisník s nejrůznějšími informacemi – nemluvě o velmi speciální záložce. Jsou v něm jména všech členů posádky, teď se k němu ale v žádném případě nedostane, a i kdyby to zvládla, mohlo by to vzbudit – téměř jistě by to *vzbudilo* – podezření. Gwendy se uchýlí k technice, kterou ji naučil doktor Ambrose. Nefunguje vždycky, ale tentokrát ano. Muž vedle ní je vysoký, má hranaté čelisti, mod-

ré oči a nazrzlé vlasy. Ženy na něj hrozně berou. Berou...

Bern. Tak se jmenuje. Bern Stapleton. Profesor Bern Stapleton, který je shodou okolností zároveň major Bern Stapleton ve výslužbě.

„To prosím nedělej,“ říká Bern. Je si docela jistá, že mluví o své metafoře s orgasmem. S její krátkodobou pamětí není nic v nepořádku, alespoň zatím ne.

Tedy... ne *moc* v nepořádku.

„Utahuju si z tebe,“ řekne Gwendy a poplácá ho po ruce v rukavici. „A přestaň si s tím dělat hlavu, Berne. Budu v pohodě.“

Sobě zopakuje, že být musí. Nechce zklamat své voliče – a to je dnes celá Amerika a většina světa –, ale to je ve srovnání se zamčenou schránkou, kterou drží mezi botami, maličkost. *Tu* zklamat nemůže.

Protože uvnitř té schránky je skříňka, která není vyrobena z vysoce odolné oceli, ale z mahagonu. Má asi třicet centimetrů na šířku, o něco víc na délku a hluboká je asi 17 centimetrů. Nahoře z ní trčí tlačítka a po stranách páčky malé tak, že je musíte stisknout malíčkem.

Tohoto letu na MF se účastní jen jeden platící pasażér a Gwendy to není. Ta tu skutečně má práci. Není

jí moc, převážně jde jen o záznam dat na iPad a jejich odesílání zpátky do kontrolního střediska Tet, ale není to tak úplně zástěrka, proč tam nahoru míří doopravdy. Monitoruje klima, její volací označení je „Weather Girl“ a někteří členové posádky jí žertem říkají „Tempest Storm“, což je jméno kdysi slavné striptérky.

Co je to? ptá se sama sebe. Měla bych to vědět.

Protože to neví, znovu se uchýlí k technice doktora Ambrose. Slovo, které hledá, je jako barva, že? Ne, ne jako barva. Než začnete malovat, musíte se zbavit staré barvy. Musíte ji...

„Sundat,“ zamumlá pro sebe.

„Cože?“ ptá se Bern. Jeho pozornost předtím odvedla skupinka tleskajících mužů stojících vedle jednoho z pohotovostních vozů. Které – dej Bůh – nebudou tohoto krásného jarního dne muset vyjet.

„Nic,“ řekne Gwendy a pomyslí si, že striptérka je žena, která si sundává oblečení.

Když se jí vybaví chybějící slova, vždycky se jí uleví. Ví, že až příliš brzy to tak nebude. To se jí nelíbí, vlastně se toho děsí, ale taková je budoucnost. Teď musí zvládnout dnešek. Jakmile bude tam nahoře (kde vzduch není jen vzácný, ale chybí tam úplně), tak ji přece nemohou jen tak poslat domů, pokud zjistí, co

POSLEDNÍ ÚKOL PRO GWENDY

STEPHEN KING

s ní je, nebo ano? Ale mohli by jí překazit její poslání. A je tu něco, co by bylo ještě horší. Gwendy na to nechce ani pomyslet, ale nemůže si pomoci.

Co když zapomene na skutečný důvod, proč tam nahore je? Skutečným důvodem je skříňka uvnitř kovové schránky. Zní to melodramaticky, ale Gwendy Petersonová ví, že je to pravda: Na tom, co je uvnitř té krabice, závisí osud světa.

3

SERVISNÍ A ZÁSBOVACÍ KONSTRUKCI u Eagle Heavy tvoří křižující se ocelové nosníky a uvnitř je ohromný otevřený výtah. Gwendy a její spolucestující vystoupají po devíti schodech dovnitř. Výtah uveze tři tucty lidí a je tu spousta prostoru, ale Gareth Winston stojí přímo vedle ní a z přední části bílé tlakové kombinézy mu vystupuje veliké břicho.

Winstona má z lidí, se kterými letí tam nahoru, ráda nejméně, i když si je naprosto jistá, že on o tom neví. Více než čtvrtstoletí v politice Gwendy naučilo umění skrývat své pocity a tvářit se, že ji ten, s kým mluví, hrozně zajímá. Když byla poprvé zvolena do Sněmovny reprezentantů, vzala si ji pod svá křídla politická veteránka Patricia „Patsy“ Follettová a dala jí pár cenných

rad. Tehdy se týkaly jednoho starého blbce z Mississipi jménem Milton Jackson (který se už dávno odebral do velké nebeské zasedačky), Gwendy ale pořád připadají užitečné: „Největší úsměvy si nech pro sráče a nespouštěj z nich oči. Ženský si budou myslet, že se ti líbí jejich náušnice. Chlapi budou přesvědčení, že seš do nich zamilovaná. A nikdo z nich si nevšimne, že ve skutečnosti sleduješ každou jejich pohyb.“

„Připravená na životní jízdu, senátorko?“ ptá se Winston, když výtah zahájí pomalé stovdacetimetrové stoupání podél trupu rakety.

„Připravená,“ řekne Gwendy a věnuje mu široký úsměv vyhrazený pro sráče. „A ty?“

„Jsem totálně nadšenej!“ prohlásí Winston. Rozhodí rukama a Gwendy musí ustoupit o krok dozadu, aby nedostala ránu do hrudi. Gareth Winston má sklony k expanzivním gestům; nejspíš má pocit, že když má sto dvacet miliard dolarů (což není tolik jako Jeff Bezos, ale skoro), dává mu to právo se roztahovat. „Naprosto nadšenej, plně připravenej a totálně *nažhavenej!*“

Není třeba dodávat, že platícím pasažérem je on. A v případě letu do vesmíru to znamená vypláznout pěkný balík. Letenka ho vyšla na 2,2 milionu dolarů,

Gwendy ale ví, že je tu ještě další cena. Ty jeho megamiliardy znamenají, že má politický vliv, a vzhledem k tomu, že TetCorp chystá pilotovanou misi na Mars, potřebuje veškeré politické spojence, které dokáže získat. Gwendy jen doufá, že Winston cestu přežije, aby svůj vliv mohl využít. Má nadváhu a hodnota jeho krevního tlaku byla při poslední kontrole hraniční. Ostatní členové posádky Eaglu to možná nevědí, ale Gwendy ano. Má na něj složku. Ví Winston, že to ona ví? Gwendy by to ani v nejmenším nepřekvapilo.

„Mluvit o tomhle jako o životním zážitku je slabý slovo,“ prohlašuje Winston. Mluví tak nahlas, že se ostatní otočí a podívají se na něj. Velitelka operace Kathy Lundgrenová na Gwendy mrkne a v koutcích úst jí zahraje lehký úsměv. Gwendy nepotřebuje být jasnovidka, aby poznala, co to znamená: *Radši ty než já, sestřičko.*

Když se výtah pomalu šine kolem dolního T ve slově TET, Winston přejde k věci. A není to poprvé. „Ty tu nejsi jen proto, abys posílala nadšený zprávy svým obdivovatelům nebo koukala dolů na tu velkou modrou merunu a sledovala, jak požáry v Amazonii ovlivňují větrný proudy v Asii.“ Významně se podívá na ocelovou krabičku s nápisem TAJNÉ.

„Jen mě nepodceňuj, Gareth. Na vysoký jsem chodila na hodiny meteorologie a celou loňskou zimu jsem biflovala,“ řekne Gwendy a jeho poznámku ani naznačenou otázku nevezme na vědomí. Ne že by měl problém zeptat se přímo; už to udělal několikrát, jak při čtyřtýdenním předletovém výcviku, tak během dvanácti dnů karantény. „Vypadá to, že Bob Dylan se spletl.“*

Na Winstonově širokém čele se objeví vráska. „Nesem si jistě, že ti rozumím, senátorko,“

„Ve skutečnosti *potřebuješ* meteorologa, abys věděl, odkud vítr vane. Požáry v Amazonii a v Austrálii způsobují zásadní změny pozemských modelů počasí. Některý z nich jsou špatný, ale některý můžou ve skutečnosti působit ve prospěch životního prostředí, i když se to zdá zvláštní. Mohly by zmírnit globální oteplování.“

„Tomuhle všemu jsem nikdy nevěřil. V lepším případě je to přehnaný, v horším nic takového není.“

Zrovna míjejí písmeno E. *Dostaňte mě od toho chlapa*

* Gwendyina poznámka odkazuje k písni Boba Dylana „Subterreanean Homesick Blues“, v níž se zpívá „You don't need a weatherman to know which way the wind blows“. Pozn. překl.

pryč, pomyslí si Gwendy... a pak si uvědomí, že pokud nechce být v těsné blízkosti někoho, jako je Gareth Winston, měla se téhle cestě vyhnout úplně.

Jenže to nemohla.

Podívá se na něj a stále má na tváři to, co považuje za úsměv Patsy Follettové. „Antarktida taje jako nanuk na slunci a ty si myslíš, že globální oteplování neexistuje?“

Ale Winston se nenechá odvést od toho, co ho zajímá. Možná je to obézní chvástal, svoje megamiliardy ale nevydělal hloupostí. Nebo tím, že by se nechal snadno zmást. „Dal bych vážně hodně, abych zjistil, co máš v tý ocelový piksele, senátorko. A nabídnout toho můžu spoustu, jak jistě víš.“

„To mi zní až podezřele jako uplácení.“

„Vůbec ne, je to jen řečnickej obrat. A mimochodem, můžu ti říkat Gwendy, když už brzy budeme ti vesmírní parťáci?“

Gwendy se stále zářivě usmívá, i když ji z toho začíná bolet obličej. „Rozhodně. Pokud jde o obsah tohohle...“ Zvedne kufřík. „Když ti to řeknu, dostaneme se oba do hodně velkých problémů, takových, kvůli kterým skončíš ve federálním zařízení, a za to to opravdu nestojí. Byl bys zklamanej a já bych nerada zklamala čtvrtýho nejbohatšího muže na světě.“

„Třetího nejbohatšího,“ odpoví on a věnuje jí úsměv, který se svou zářivostí vyrovná tomu Gwendinému. Zahrozí na ni prstem v rukavici. „Víš, já to nevzdám. Dokážu bejt fakt vytrvalej. A do vězení mě nikdo nedostane, zlato.“ *Ach jo, pomyslí si Gwendy. Během jediné jízdy výtahem jsme se posunuli od senátorky přes Gwendy až ke zlatu. Je to ale samozřejmě velmi pomalý výtah. „Ekonomika by se zhroutila.“*

Gwendy neodpoví, ale pomyslí si, že kdyby se ta krabice uvnitř kufříku – skříňka s tlačítky – dostala do špatných rukou, zhroutilo by se úplně *všechno*.

Slunce by možná dokonce získalo nový pás asteroidů v prostoru mezi Marsem a Venuší.

4

V HORNÍ ČÁSTI VÝTAHOVÉ KONSTRUKCE je velká bílá místnost, kde vesmírní cestovatelé zastaví a se zvednutýma rukama provádějí pomalé piruety, zatímco se přes ně převaluje vlna dezinfekčního postřiku, který pachem podezřele připomíná bělidlo. Je to jejich poslední očista.

Ještě nedávno tu byla i další místnost, menší, s nápisem VÍTEJTE NA POSLEDNÍM WC NA ZEMI na dveřích, ale Eagle Heavy je luxusní letoun vybavený vlastní toaletou. Je jen o málo větší než návratová kapsle, stejně jako trojice soukromých kabin. Jedna z nich patří Garethu Winstonovi. Gwendy si říká, že si ji zaslouží; zaplatil za ni dost. Druhá je Gwendyina. Senátor-

ka nesenátorka, za jiných okolností by proti takovému zvláštnímu zacházení možná protestovala, ale přijala ji kvůli hlavnímu důvodu, proč se na cestu vydala. Ředitelka pozemní kontroly Eileen Braddocková navrhovala, aby šest členů posádky bez těch, kteří zodpovídají za let (velitelka operačního týmu Kathy Lundgrenová a druhý operační důstojník Sam Drinkwater), o zbývajících kabinu losovalo, ti ale jednomyslně odhlasovali, že ji dostane entomolog Adesh Patel. Jeho živé exempláře už jsou naložené. Na stísněném lůžku bude spát Adesh obklopený brouky a pavouky. Včetně (*no fuj*, pomyslí si Gwendy) tarantule jménem Olivia a štíra jménem Boris.

Toaleta je tu pro všechny a nikdo z toho nemá větší radost než velitelka jejich mise. „Už žádný plínky,“ řekla Kathy Lundgrenová Gwendy, když byly v karanténě. „Tomu, milá senátorko, říkám opravdu velké skok pro lidstvo.“

„*Vstup povolen,*“ ozve se hlasitě z reproduktorů z řídicího střediska. „*T minut dvě hodiny a patnáct minut. Máme zelenou.*“

Kathy Lundgrenová a druhý operační důstojník Sam Drinkwater se otočí na ostatní členy posádky. Kathy, jejíž kaštanové vlasy se třpytí maličkými dra-

hokamy dezinfekčního aerosolu, osloví všech osm, ale Gwendy se zdá, že senátorce a miliardáři věnuje zvláštní pozornost.

„Než začneme s konečnými přípravami, shrnu časový plán naší mise. Všichni ho znáte, ale TetCorp vyžaduje, abych to před vstupem prošla ještě jednou. Na oběžnou dráhu Země se dostaneme za osm minut a dvacet vteřin. Kolem Země budeme kroužit dva dny a provedeme 32 nebo 33 úplných oběhů, jejichž dráhy se budou mírně lišit a ve výsledku vytvoří tvar vánoční mašle. Já se Samem budeme mapovat vesmírné smetí k likvidaci při pozdější misi. Senátorka Petersonová – Gwendy – začne s monitoringem počasí. Adesh si bude nepochybně hrát se svými brouky.“

Na to se všichni zasmějí. David Graves, statistik a IT specialista jejich mise, řekne: „A pokud ti nějaký uteče, tak poletí poklopem ven, Adeshi. Společně s tebou.“ To vyvolá další smích. Gwendy připadá, že to zní uvolněně. Doufá, že tak působí i ona.

„Třetí den se připojíme ke stanici Many Flags, která je právě teď skoro prázdná, až na čínskou enklávu...“

„To je strašidelný,“ prohlásí Winston a vydá kvílivý zvuk.

Kathy na něj vrhne pohled plný nezájmu a pokračuje

čuje. „Číňané se drží stranou v Paprsku 9. My jsme v Paprscích 1, 2 a 3. Paprsky 4 až 8 momentálně nejsou obsazené. Pokud Číňany vůbec uvidíte, bude to proto, že se něco pokazilo, a to je nepravděpodobné. Budejte mít dostatek prostoru. Tam nahoře budeme dalších 19 dnů a prostor je neuvěřitelný luxus. Obzvlášť po 48 hodinách v Eagle Heavy.

„Teď přichází ta důležitá část, takže mě pozorně poslouchejte. Bern Stapleton je veterán ze dvou předchozích cest. Dave Graves má za sebou jednu. Můj zástupce Sam byl na pěti a já na sedmi. Vy ostatní jste nováčci a já vám řeknu to, co říkám všem nováčkům: Tohle je vaše poslední šance to vzdát. Jestli máte *sebe-menší pochybnost*, že dokážete splnit od nástupu po konečný výstup všechno, co je třeba, musíte to říct hned.“

Nikdo se neozve.

Kathy přikývne. „Skvělý. Tak to pojďme rozjet.“

Jeden po druhém procházejí přístupovým tunelem a čtveřice servisních pracovníků v bílých (vydezinfikovaných) oblecích jim pomáhá do vesmírné lodi. Lundgrenová, Drinkwater a Graves – kteří budou na let dohlížet u panelu plného dotykových obrazovek – jdou první.

POSLEDNÍ ÚKOL PRO GWENDY

Pod nimi se v druhé řadě usadí lékař Dale Glen, fyzik Reggie Black a biolog Bern Stapleton.

Na třetí a nejširší palubě, kde budou později i další platící cestující (nebo v to alespoň TetCorp doufá), je astronom Jafari Bankole, který toho nebude mít moc na práci, dokud se nedostanou na MF, entomolog Adesh Patel, pasažér Gareth Winston a v neposlední řadě mladší senátorka za stát Maine Gwendy Petersonová.

RICHARD CHIZMAR